

tahhate kuusda — !” Ma siin nimmetasin Jummalat ja et keige alwemigi temma peale omma murred peab weretama palwes, — agga sedda mees ei tahtnud kuulda, ütles: „jah, kui ma veel õige mees ollin, ees ma siis ista fa luggenud, agga niiud ollen felle tarvis tõlswatu!” — Agga kuulge isse, kui siis näete.

Sündisin P. küllas ja Koido Peter on minno nimmi. Wannemad surrid, kui minna alles väeti ollin. Agga wend olli siis jubba innimenne ja taswatas mind üllesse wannematte saunas, mis naad meile järrele jätnud. Qui ma leeri sain fäinud, surri wend ja temma naene olli ennegi muulda pandud. Et neil lapsi ei olnud, siis saun ja mis seal sees olli, jää minno orunaks ja sain ma nenda torraga omma arwates jöutaks mehhaks, jöutamaks kui mitto teisi minno ealissi, ja kandsin sellepärrast minna püstti ja ollin uhte. Tahsin niiud fa naest wöttta, agga muud ma ei nöndnud, kui et ta fange töteggia piddi ollema ja mitte ilma rahhata. Otsisin faua, tunni wimaks tüdrufu leidsin, les minno mele järrel olli; ja et kui mönni ta süddame langust ja tiggedust laitis, ma seist ei holinud; mötlesin agga: tööd ta wöib tehha, lehma mullikas, wiis lammas ja 25 rubla rahha saab ka ja ees nişuggusega sünni ellada! — Läksime pari ja kui pulmad ollid petud, ütlesin: „Marri, niiud peame hakkama tööd tegema, et eddasjä same ja mönni rublakesse veel förvale panneme. Meil on kui maja ja riusto ja veitsid, paljo sedda puhko tarvis lähhäb;

agga kui siinno 25 rubla otja jawad, siis polle meil ennam rahha ja ees wöib teada, missugguseid päwad veel ees. Peame agga rahha forjama, ilma rahhata ei olle önne. Olled ja niiud minno õige naene, siis heidad ka minno nöusse!” Naene olli vägga römis, ütles: ollen isseggi nenda arwanud agga niiud armastan sind veel ennam et möistad ni targaste räfida!” — Selleks kui pälvi hakkasime nöu möda tegema, minna fauna fattust parrandama, naene aja läbbi faewama, tapstaid istutama ja sarduhwslid mahha tegema. Selle töga löppes eßümenne näddal otja ja faime parajaste laupäwa öhtufs walmis; agga teisels näddalaks olli meil faup walmis tehtud, minna siis piddin perremehheli pöldo kündma, naene rahha pärast fehrama. Agga niiud tulli veel naese mele, et tapstacija äär liig lai ja kui selle üleskaewaks et siis mönni peendra wöiks jure wöttta ja suggise ennam müa. Nöu olli hea, agga aeg pudus ärra. „Mis muud, — ütles siis naene, hommne hommiko faewame ta läbbi, siis on tehtud!” Agga ei ma sedda ei tahtnud mitte; olli mul häbbi uende ees, les eht teisel hommiku möda lähhäksid firriko ja meid nääfsid tö jures; arwasin fa, et õige olles, eßimessel pühhapäwal pärast laulatamist naesega firriko minna, naggo meie walsi wiis on: „Töösi kui! vastas naene, — peame firriko minnema, se on wanna wiis; agga siis ei aita muud: wöttame labbidad lohhe lätte, teme ned peendrad walmis, siis olle memurrest lahti ja löppe-